

Читам, па шта?

Ученици II₂ су учествовали у пројекту Библиотеке града Београда „Читам, па шта?“, који има такмичарски карактер, у сва три нивоа – школском, општинском, градском. Представљамо радове са градског нивоа.

„Чудесни подвизи Азбучка Првог“, Дејан Алексић

Када сам видео колика је књига, уплашио сам се. Али, када сам почео да је читам, нисам могао да престанем јер је веома занимљива, маштовита и смешна.

Ово је књига о цару који је неписмен. Иако је то велика брука и срамота, и сви му се због тога смеју, он је мислио да је учење слова досадно и да нема потребе да их зна. Јер, он је ипак цар. Књига нам описује како цар учи слова. Због своје неписмености и лаковерности, цар је више пута преварен. Изгубио је дукате из ризнице, многе шуме, поља и њиве у царству, а на крају и круну. За све је то крива једна особа која се у књизи појављује као преварант са Ветрословославом, као видовити Видоје и као арлекин.

Захваљујући великој упорности дворског учитеља, цар почиње да учи слова. Дворски учитељ је мудар, племенит и стрпљив. Цар је тврдоглав и учитељ стално мора да измишља како да цару буде забавно док учи. Тако слова добијају трбушчиће и леђа, а могу да се пишу наопачке и махањем руку. Слова могу да се поједу, а могу и да се обесе. Учитељ не само да учи цара, него се и забављају - иду на екскурзију и лов. Поред свих невоља, цар смишља начин да поврати своју круну и избори се са уш словождерком. Жао ми је цара зато што он није крив што је био неписмен. Крива је уш словождерка. Она је појела сва слова у буквару који је некада давно написао стари учитељ царевог наврдеде. На крају књиге цар је научио сва слова и постао Азбучка Први. Владао је дуго и био најмудрији од свих царева.

Књига нас учи да када знамо слова да читамо и пишемо, нико не може да нас превари. Много ми се свидела јер је пуна догодовштвина и изненађења. Волео бих када би сви учили слова као цар. Била би то незаборавна авантура.

Светозар Милић

„Чудесни подвизи Азбучка Првог“, Дејан Алексић

Азбучко Први је био цар који се понашао као размажено и тврдоглаво дете. Био је лењ и није волео да учи. Сви су му испуњавали жеље.

Било је необично да један цар буде неписмен, али он није марио за то. Схватио је да мора да научи слова, тек када је изгубио врећу дуката. Варалица га је насамарио због незнања. Цар је имао срећу, јер је његов учитељ био веома мудра и стрпљива особа. Увек је знао како да реагује на царско расположење које се често мењало. Цар је одбио да прихвати буквар, јер се плашио свега што почиње на „бу“. Учитељ му је објаснио да је у овом случају „бу“ у квару. На то цар није могао да смисли никакав изговор.

После научених првих пет слова азбуке, цар је писао „бадава“ на признаницама. Изгубио је много имовине. Чак је поклонио и имање своје баке. Када је сазнао шта је урадио, купио га је поново. Он је баку много волео, а и она њега. Ипак, критиковала га је да не сме да буде незналица. За научена слова награђивала га је слатким и пекмезом од шумских плодова. Теглу омиљеног слатког од купина узео му је варалица. Осим за баку, цар није много марио за друге људе. Једном је замало појео слугу Свезнајућег Глигорија за ручак, а други пут је планирао и да га обеси. Кувару Дарданију је због шале претио да ће му одрубити главу.

Цар је учио слова на занимљив начин и сазнао је да имају стомачиће. Када је био у посети учитељевом учитељу, научио је да имају и леђа. Чим је научио слово Р, које је писао тако што напише слово В и обрише доњи стомачић, сва слова из свеске су нестала. Много је плакао. Нико није знао шта се десило. У помоћ им је дошао учитељев учитељ. Он је схватио да је то све због књиге која је имала само слике. Цар ју је донео из куле у којој је спавао после лова. Тако је донео и уш која једе слова. Учитељев учитељ им је објаснио да је та књига требала да буде царев буквар. Он га је давно писао, али је уш тада појела слова. Цар је био изненађен када је сазнао зашто је неписмен. Овога пута су имали среће, јер је убрзо уш појела саму себе.

Било је још невоља. Варалица је успео да узме цару и круну. Цар је био осрамоћен. Пронашао је склониште у учионици да га нико не види. Када је научио да чита, цар је победио варалицу и вратио круну. Много је заволео читање и постао је најмудрији цар.

Потребно је да будемо вредни, да се трудимо и да никада не одустајемо. Када стекнемо знање можемо да савладамо препреке.

Драгутин Пушица

„Чудесни подвизи Азбучка Првог“, Дејан Алексић

Дечији писац Дејан Алексић је за књигу о доживљајима Азбучка Првог добио Награду Змајевих дечијих игара.

Чудесни подвизи Азбучка Првог је прича о једном цару која прати сваки његов корак у учењу слова, од првог до последњег. Наш јунак цар личи на сваког маленог ђака који се храбро бори са сваким од тридесет слова. Свако слово је једна прича, права авантура. Кроз те авантуре са царем пролази његов учитељ, који цару помаже да лако и брзо научи свако слово, подиже га када га савлада лењост или када га уплаши неко нарочито опасно слово. Цар има и друге савезнике у тој борби, своју баку, слугу, кувара, па чак и учитељевог учитеља. Читаво царство и двор жељно ишчекује цареву победу над азбуком, јер би то значило крај разних невоља у које цар и царство упадају због његове неписмености. Чудесна могућност знања помаже цару на крају приче да коначно и славно победи варалицу, који је више пута исмејао и искористио цареву неписменост. Цар побеђује јер је изашао из мрака незнања, када је научио да напише и прочита сва слова.

Књига је занимљива за све мале и велике ђаке. Неки ће моћи да се подсети како се пише неко слово азбуке ако су случајно заборавили. Биће занимљиво и свим учитељима и учитељицама да сазнају како је царев учитељ вешто успевао да натера не баш вредног цара да успешно савлада писање слова. Писац нам казује како учење сваког слова може бити једна занимљива прича и да учење може бити забавно и лако. Сазнаћемо и колико је важно знање и у какве невоље нас може одвести незнање.

Василиса Крунић

„Чудесни подвизи Азбучка Првог“, Дејан Алексић

Када сам у једном даху прочитала ову књигу, била сам збуњена јер сам мислила да је цар ЦАР и да је он савршен и недодирљив. Нисам размишљала о томе да цар може имати недостатке, а камоли да буде неписмен.

У чуду сам питала маму како је то могуће. Мама ми је објаснила да нико не бира где ће се и када ће се родити и да су и цареви и просјаци у истом положају. Наравно, ако се неко роди у царској породици има више среће и шансе да му живот буде лакши, али то није гаранција за срећу, лични развој и знање.

Дуго сам размишљала о томе, чудећи се како је то могуће. Како цар и просјак могу бити било како упоређивани? Имала сам осећај као да мама жели да ми пренесе неку важну поруку.

Као што кажу одрасли - упалила ми се сијалица!

Схватила сам да смо сви исти када се родимо и да само од нас зависи којим путем ћемо ићи и како ћемо заслужити да нас неко воли, како ћемо моћи да победимо подсмехе, како ћемо својим знањем допринети знању другарице, како ћемо бити јачи и сигурнији. Како ћемо научити да више дајемо, а мање узимамо?

Цар из приче ми је помогао да боље разумем одрасле.

Он је схватио да бити цар није ништа ако не научи прво да чита и пише.

А када је научио азбуку, имам утисак да је и њега обасјало сунце и показало му као мени неке нове лепе стазе и путеве.

Била сам узбуђена и просто сам упијала сваку следећу страницу књиге читајући је наглас да и мама може да ужива са мном.

Наш цар је са свог високог престола сишао међу обичне људе. Био је толико храбар да призна свој велики недостатак, своје незнање, а круна му није пала са главе. Тиме је заслужио љубав свих око себе. Ја сам схватила да је свакодневно учење и борба против незнања, уствари борба да будете вољени јер ће вас сви више и волети и ценити.

Он је својом борбом против незнања показао да свако може бити „цар или царица“. И у школи и ван школе. Ако још можемо несебично поделити то наше знање и показати личним примером као цар да ништа није немогуће, помоћи ћемо сваком другом око нас.

Лара Лончар

„Ниси као ја“, Маргита Хан Сајми

Ова књига говори о сестрама близнакињама Тили и Лизи. Оне изгледају исто, али су потпуно различите.

Лизи је уредна, увек очешљана и лепо обучена. Тили не води рачуна о облачењу и својој коси. Оне се увек свађају због собе која им је заједничка. Лизина страна собе је сређена и распремљена, а Тилина неуредна и ствари су разбацане. Лизи је мирнија, а Тили је бучна и стално галами.

Постоје и ствари које су им заједничке. Обе воле да цртају, да се смеју, причају и да буду срећне. Често се посвађају и једна другој кажу ружне речи. Брзо им буде жао и схвате да недостају једна другој. Једном су се посвађале, па је Тили била много бесна и сакрила се. Желела је да сви мисле како је нестала. Лизи се тад много уплашила за сестру. Када су се помириле биле су срећне, па су прво заједно направиле неред у соби, а онда је заједно и распремиле.

Књига говори о томе да не постоје две особе које су потпуно исте по особинама. Без обзира на различитости увек су присутне и неке заједничке ствари које нас спајају са другим људима и због којих их волимо.

Дуња Јеринић

